

ОПРЕДЕЛЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (седми разширен състав)

6 септември 2011 година*

По дело Т-18/10

Inuit Tapiriit Kanatami, установено в Отава (Канада),

Nattivak Hunters and Trappers Association, установено в Qikiqtarjuaq (Канада),

Pangnirtung Hunters' and Trappers' Association, установено в Pangnirtung (Канада),

Jaupootie Moesesie, с адрес в Qikiqtarjuaq,

Allen Kooneeliusie, с адрес в Qikiqtarjuaq,

Toomasie Newkingnak, с адрес в Qikiqtarjuaq,

* Език на производството: английски.

David Kuptana, с адрес в Ulukhaktok (Канада),

Karliin Aariak, с адрес в Iqaluit (Канада),

Efstathios Andreas Agathos, с адрес в Атина (Гърция),

Canadian Seal Marketing Group, установено в Квебек (Канада),

Ta Ma Su Seal Products, Inc., установено в Сар-аух-Меулес (Канада),

Fur Institute of Canada, установен в Отава,

NuTan Furs, Inc., установено в Catalina (Канада),

GC Rieber Skinn AS, установено в Берген (Норвегия),

Inuit Circumpolar Conference Greenland (ICC), установена в Нуук, Гренландия (Дания),

Johannes Egede, с адрес в Nuuk,

Kalaallit Nunaanni Aalisartut Piniartullu Kattuffiat (KNAPK), установено в Nuuk,

представявани първоначално от адв. J. Bouckaert, адв. M. van der Woude и адв. H. Viaene, впоследствие от адв. Bouckaert и адв. Viaene, avocats,

жалбоподатели,

срещу

Европейски парламент, за който се явяват г-жа I. Anagnostopoulou и г-н L. Visaggio, в качеството на представители,

и

Съвет на Европейския съюз, за който се явяват г-н M. Moore и г-жа K. Michoel, в качеството на представители,

ответници,

ПОДПОМАГАНИ ОТ

Кралство Нидерландия, за което се явяват г-жа С. Wissels, г-н Y. de Vries, г-н J. Langer и г-жа M. Noort, в качеството на представители,

И ОТ

Европейската комисия, представлявана първоначално от г-н Ё. White, г-н P. Oliver и г-н J.-B. Laignelot, впоследствие от г-н White, г-н Oliver и г-н K. Mifsud-Bonnici, в качеството на представители,

встъпили страни,

с предмет искане за отмяна на Регламент (ЕО) № 1007/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 16 септември 2009 година относно търговията с тюленови продукти (ОВ L286, стр. 36),

ОБЩИЯТ СЪД (седми разширен състав),

състоящ се от: г-н A. Dittrich, председател, г-н F. Dehousse, г-жа I. Wiszniewska-Białecka, г-н M. Prek (докладчик) и г-н A. Popescu, съдии,

секретар: г-н E. Coulon,

постанови настоящото

Определение

Факти, производство и искания на страните

- 1 На 16 септември 2009 г. Европейският парламент и Съветът на Европейския съюз приемат Регламент (ЕО) № 1007/2009 относно търговията с тюленови продукти (ОВ L 286, стр. 36, наричан по-нататък „обжалваният регламент“), чийто предмет съгласно член 1 от него е да установи хармонизирани правила относно пускането на пазара на тюленови продукти.
- 2 На 11 януари 2010 г. жалбоподателите, Inuit Tapiriit Kanatami, Nattivak Hunters and Trappers Association, Pangnirtung Hunters' and Trappers' Association, г-н Jaupootie Moesesie, г-н Allen Kooneeliusie, г-н Toomasie Newkingnak, г-н David Kuptana, г-жа Karliin Aariak, г-н Efstathios Andreas Agathos, Canadian Seal Marketing Group, Ta Ma Su Seal Products, Inc., Fur Institute of Canada, NuTan Furs, Inc., GC Rieber Skinn AS, Inuit Circumpolar Conference Greenland (ICC), г-н Johannes Egede и Kalaallit Nunaanni Aalisartut Piniartullu Kattuffiat (КНАРК), подават в секретариата на Общия съд настоящата жалба за отмяна на обжалвания регламент.
- 3 С отделен акт, подаден в секретариата на Общия съд на 11 февруари 2010 г., жалбоподателите отправят молба за допускане на обезпечение, в която молят председателя на Общия съд да спре изпълнението на обжалвания регламент.
- 4 Парламентът и Съветът представят своите становища по тази молба за допускане на обезпечение в предвидения срок.

- 5 С определение от 30 април 2010 г. по дело Inuit Tapiriit Kanatami и др./Парламент и Съвет (Т-18/10 R, непубликувано в Сборника) председателят на Общия съд отхвърля молбата за допускане на обезпечение.

- 6 С отделни молби, подадени в секретариата на Общия съд съответно на 20 и 21 май 2010 г., Парламентът и Съветът повдигат възражения за недопустимост на основание член 114, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд.

- 7 С молби, подадени в секретариата на Общия съд съответно на 31 и 21 май 2010 г., Кралство Нидерландия и Европейската комисия искат да встъпят в настоящото производство в подкрепа на исканията на Парламента и Съвета. Жалбоподателите и Парламентът представят становищата си по тези искания в определения срок. Съветът не депозира писмено становище.

- 8 С отделна молба, подадена в секретариата на Общия съд на 8 юни 2010 г., Съветът отправя искане, с което цели приложение А 7 към жалбата, състоящо се от становището на правната служба на Съвета от 18 февруари 2009 г. относно представеното от Комисията Предложение за регламент на Парламента и на Съвета относно търговията с тюленови продукти (СОМ (2008) 469 окончателен от 23 юли 2008 г.) да бъде изключено от преписката по делото, също както и посоченият в точка 46 от жалбата цитат от откъс от разглежданото становище.

- 9 С молба, подадена секретариата на Общия съд на 2 юли 2010 г., Парламентът представя становище по направеното от Съвета искане за изключване от преписката по делото.

- 10 С определение от 6 юли 2010 г. председателят на пети състав на Общия съд уважава исканията за встъпване на Кралство Нидерландия и на Комисията.

- 11 На 13 юли 2010 г. жалбоподателите представят становищата си по възраженията за недопустимост на Парламента и на Съвета.
- 12 На 19 и 20 август Кралство Нидерландия и Комисията представят писмените си становища при встъпване, ограничени до възраженията за допустимост.
- 13 С жалба, подадена в секретариата на Общия съд на 28 юли 2010 г., всички жалбоподатели, с изключение на един от тях, подават нова молба за допускане на обезпечение, основана на членове 278 ДФЕС и 279 ДФЕС, както и на член 109 от Процедурния правилник, с която молят председателя на Общия съд да разпорежи спиране на изпълнението на обжалвания регламент до произнасянето на Общия съд по жалбата за отмяна, подадена срещу същия регламент.
- 14 С Определение от 19 август 2010 г. по дело Inuit Tapiriit Kanatami и др./Парламент и Съвет (T-18/10 R II, непубликувано в Сборника) председателят на Общия съд спира изпълнението на условията, ограничаващи по силата на член 3, параграф 1 от обжалвания регламент пускането на пазара на тюленови продукти, що се отнася до жалбоподателите, до приемането на определение за приключване на това обезпечително производство.
- 15 На 7 септември 2010 г. Парламентът и Съветът, както и Комисията представят своите писмени становища по втората молба за допускане на обезпечение. Кралство Нидерландия не представя становище.
- 16 На 5 октомври 2010 г. в приложение на член 129 от Процедурния правилник жалбоподателите подават молба за тълкуване на Определението на председателя на Общия съд от 19 август 2010 г. по дело Inuit Tapiriit Kanatami и др./Парламент и Съвет, точка 14, по-горе.

- 17 На 14, 18 и 13 октомври 2010 г. съответно Парламентът, Съветът и Комисията представят своите становища по тази молба.
- 18 С Определение на председателя на Общия съд от 19 октомври 2010 г. по дело Inuit Tapiriit Kanatami и др./Парламент и Съвет (T-18/10 RII-INTP, непубликувано в Сборника) молбата за тълкуване е отхвърлена като недопустима.
- 19 С Определение от 25 октомври 2010 г. по дело Inuit Tapiriit Kanatami и др./Парламент и Съвет (T-18/10 R II, непубликувано в Сборника, понастоящем обжалвано) председателят на Общия съд отхвърля втората молба за допускане на обезпечение.
- 20 С отделни молби, подадени в секретариата на Общия съд съответно на 6 и 14 октомври 2010 г., Съветът и Комисията отправят искане за препращане на настоящото дело на голям състав. При условията на евентуалност и що се отнася до съществуването на делото, Комисията иска то да бъде препратено на състав от петима съдии.
- 21 Вследствие на тези молби и с оглед на текста на член 51, параграф 1, втора алинея от Процедурния правилник на 26 октомври 2010 г. Общият съд решава да препрати делото на седми разширен състав.
- 22 На 19 октомври 2010 г. жалбоподателите и Парламентът представят своите становища относно писмените становища при встъпване, ограничени до възраженията за недопустимост, повдигнати от Кралство Нидерландия и на Комисията.

23 С писмо от 8 февруари 2011 г. Общият съд приканва страните да отговорят на въпроса относно прякото засягане на жалбоподателите от обжалвания регламент. Жалбоподателите, Парламентът, Съветът и Комисията отговарят на този въпрос в определения срок. Кралство Нидерландия не представя отговор по въпроса на Общия съд.

24 В жалбата си жалбоподателите молят Общия съд:

— да обяви жалбата за допустима,

— да отмени обжалвания регламент,

— да осъди Парламента и Съвета да заплатят съдебните разноски.

25 Парламентът моли Общия съд:

— да отхвърли жалбата като недопустима,

— при условията на евентуалност, в случай че той отхвърли възражението за недопустимост или не се произнесе по този въпрос, да му предостави, както и на Съвета, срок за представяне на писмена защита в съответствие с член 114, параграф 4 от Процедурния правилник,

— да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

26 Кралство Нидерландия и Съветът молят Общия съд:

— да отхвърли жалбата като недопустима,

— да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

27 Комисията моли Общия съд:

— да отхвърли жалбата като явно недопустима,

— да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

28 С писмените си становища по възраженията за недопустимост жалбоподателите молят Общия съд:

— да се произнесе по възраженията за недопустимост с решението по същество,

— при условията на евентуалност да обяви жалбата за допустима,

По приложимостта на член 263, четвърта алинея ДФЕС

- 32 Следва да се отбележи, че обжалваният регламент е приет въз основа на Договора за ЕО (член 95 ЕО), докато жалбата е подадена след влизането в сила на ДФЕС.
- 33 Страните считат, че допустимостта на настоящата жалба трябва да бъде разглеждана с оглед на член 263, четвърта алинея ДФЕС.
- 34 В това отношение следва да се напомни, че що се отнася до въпроса за приложимостта във времето на правилата, установяващи условията за допустимост на жалба за отмяна, подадена от частноправен субект пред съд на Европейския съюз, установена съдебна практика е, от една страна, че в съответствие с максимата *tempus regit actum* въпросът за допустимостта на жалбата се решава въз основа на правилата, които са в сила към датата на подаването ѝ, и от друга страна, че условията за допустимост на жалбата се преценяват към момента на подаването ѝ (вж. Определение на Общия съд от 7 септември 2010 г. по дело *Norilsk Nickel Harjavalta* и *Umicore/Комисия*, Т-532/08, Сборник, стр. II-3959, точка 70 и Определение на Общия съд по дело *Etimine* и *Etiproducts/Комисия*, Т-539/08, Сборник, стр. II-4017, точка 76 и цитираната съдебна практика).
- 35 В настоящия случай към момента на подаването на жалбата условията за нейната допустимост се уреждат от член 263 ДФЕС. Поради това с оглед на припомнената в предходната точка съдебна практика въпросът за допустимостта на настоящата жалба трябва да се реши въз основа на този член.

По допустимостта на настоящата жалба

- 36 Парламентът и Съветът, подкрепени от Кралство Нидерландия и Комисията, изтъкват липсата на три абсолютни процесуални предпоставки, изведена съответно от това, че обжалваният регламент не бил подзаконов акт, че той съдържа мерки за изпълнение и че той не засягал лично жалбоподателите.
- 37 Жалбоподателите, поддържани от Кралство Нидерландия и от Комисията, оспорват твърденията на Парламента и Съвета.

По понятието „подзаконов акт“ по смисъла на член 263, четвърта алинея ДФЕС

- 38 Съгласно член 263, четвърта алинея ДФЕС „[в]сяко физическо или юридическо лице може да [подаде жалба], съгласно условията, предвидени в първа и втора алинея, срещу решенията, които са адресирани до него или които го засягат пряко и лично, както и срещу подзаконови актове, които го засягат пряко и които не включват мерки за изпълнение“.
- 39 Следва да се отбележи, че макар и тази разпоредба да внася новост спрямо Договора за ЕО, що се отнася до достъпа до съда на Съюза, а именно че отсега нататък физическите или юридическите лица могат да подадат жалба срещу подзаконови актове, които ги засягат пряко и които не включват мерки за изпълнение, понятието „подзаконов акт“ не е определено в Договора за ФЕС.

- 40 При това положение с оглед на произнасянето по допустимостта на настоящата жалба следва да се извърши буквално, историческо и телеологично тълкуване на тази разпоредба.
- 41 На първо място, следва да се припомни, че член 230, четвърта алинея ЕО позволявал на физическите и юридическите лица да подадат жалба срещу решенията в качеството им на актове с индивидуално приложение, както и срещу актовете с общо приложение, какъвто е регламент, който се отнася пряко до това лице и го засяга поради някои присъщи за него качества или поради фактическо положение, което го отграничава от всички останали лица и така го индивидуализира по същия начин като адресата на решение (вж. в този смисъл Решение на Съда от 15 юли 1963 г. по дело Plaumann/Комисия, 25/62, Recueil, стр. 197 и 223, и Решение на Съда от 25 юли 2002 г. по дело Região autónoma dos Açores/Съвет, C-50/00 P, Recueil, стр. I-6677, точка 36).
- 42 Макар и да пропуска думата „решение“, член 263, четвърта алинея ДФЕС възпроизвежда тези две възможности, като добавя трета. Той позволява подаването на жалба срещу индивидуални актове, срещу актове с общо приложение, които засягат пряко и лично физическо или юридическо лице, както и срещу подзаконовни актове, които засягат това лице пряко и не включват мерки за изпълнение. От общоприетия смисъл на думата „подзаконов“ следва, че обхванатите от тази трета възможност актове също имат общо приложение.
- 43 В този контекст следва да се приеме, че тази възможност не обхваща всички актове с общо приложение, а по-тясна категория от тях, тоест подзаконовите актове.
- 44 Всъщност член 263, първа алинея ДФЕС предвижда, че предмет на контрол за законосъобразност могат да бъдат множество категории актове на Съюза: от една страна, законовите актове, и от друга страна, другите актове с обвързващ характер, предназначени да произведат правно действие по отношение на трети страни, като те могат да бъдат индивидуални актове или актове с общо приложение.

- 45 От това следва изводът, че четвърта алинея от член 263 ДФЕС, разглеждана във връзка с първа алинея от него, предвижда, че физическо или юридическо лице може да подаде жалба срещу актове, които са адресирани до него, както и, от една страна, срещу актове с общо приложение — законови или подзаконови — които го засягат пряко и лично, и от друга страна, срещу някои актове с общо приложение, тоест подзаконови актове, които го засягат пряко и не включват мерки за изпълнение.
- 46 Впрочем подобно тълкуване на термина „подзаконов“ и на еквивалентния термин на различните езици на Договора за ФЕС, за разлика от термина „законов“, следва също от няколко други разпоредби на Договора за ФЕС, по-конкретно от член 114 ДФЕС, който се позовава на сближаването на „законовите, подзаконовите [и] административните разпоредби на държавите членки“.
- 47 В това отношение следва да се отхвърли доводът на жалбоподателите, според който предложеното от Парламента и Съвета, и възприето в точки 42—45 по-горе разграничение между законовите и подзаконовите актове, се състои в добавянето на прилагателното „законов“ след думата „актове“, позоваващо се на първите две възможности, посочени в член 263, четвърта алинея ДФЕС. Всъщност, както следва от извода, направен в точка 45 по-горе, с думата „актове“, позоваващо се на тези две първи възможности, се има предвид освен актовете, адресирани до физическо или юридическо лице, всички актове — законови и подзаконови — които засягат това лице пряко и лично. По-специално в приложното поле на тази последна възможност влизат законовите и подзаконовите актове, съдържащи мерки за изпълнение.
- 48 Освен това следва да се уточни, че противно на твърдението на жалбоподателите, от текста на последната част на изречението на член 263, четвърта алинея ДФЕС следва, че държавите членки не са имали за цел да ограничат обхвата на тази разпоредба единствено до делегираните актове по смисъла на член 290 ДФЕС, а най-общо до подзаконовите актове.

- 49 На второ място, възприетото в точки 42—45 тълкуване на член 263, четвърта алинея ДФЕС се потвърждава от генезиса на процеса, довел до приемането на тази разпоредба, която първоначално била предложена като член III-365, четвърта алинея от проекта на Договор за създаване на Конституция за Европа. Всъщност от придружителното писмо на Президиума на конвента (Секретариат на Европейския конвент, CONV 734/03) от 12 май 2003 г. следва по-конкретно, че въпреки въпросното предложение за изменение на член 230, четвърта алинея ЕО, в което да се посочат „актовете с общо приложение“, Президиумът възприел друго решение, изразяващо се в посочване на „подзаконовите актове“. Както става ясно от цитираното по-горе придружително писмо, тази формулировка позволява „да се направи разграничение между законовите и подзаконовите актове, като се възприеме ограничителен подход относно жалбите на частноправните субекти срещу законовите актове (за които продължава да се прилага условието „[които] го засягат пряко и лично“).
- 50 На трето място, поради направения избор да се възприеме подобна формулировка на член 263, четвърта алинея ДФЕС следва да се счита, че целта на тази разпоредба е да се позволи на физическо и юридическо лице да подаде жалба срещу актове с общо приложение, които не са законови актове, засягат го пряко и не включват мерки за изпълнение, като по този начин се избягват случаите, в които подобно лице би трябвало да наруши правото, за да получи достъп до съд (вж. придружително писмо на Президиума на Конвента, посочено по-горе). Както следва от посочения в предходните точки анализ, формулировката на член 263, четвърта алинея ДФЕС не позволява да се подаде жалба срещу всички актове, отговарящи на критериите за пряко засягане и за липса на мерки за изпълнение, нито срещу всички актове с общо приложение, отговарящи на тези критерии, а единствено срещу специфична категория от последните, а именно подзаконовите актове. Вследствие на това условията за допустимост на жалба за отмяна на законов акт продължават да са по-ограничителни от тези за жалба, подадена срещу подзаконов акт.
- 51 Този извод не може да се оспори с доводите на жалбоподателите относно правото на ефективна съдебна защита, по-конкретно с оглед на член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз (ОВ С 303, 2007 г., стр. 1). Всъщност

според постоянната съдебна практика съдът на Съюза не може, дори и с оглед на принципа на ефективна съдебна защита, да тълкува изрично предвидените в Договора условия, при които частноправен субект може да обжалва регламент, по начин, който води до отклоняване от тези условия, без да превиши своите правомощия (вж. в този смисъл Решение на Съда от 1 април 2004 г. по дело Комисия/Јégo-Quéré, C-263/02 P, Recueil, стр. I-3425, точка 36 и Определение на Общия съд от 9 януари 2007 г. по дело Loutus Teine Osaühing/Съвет, T-127/05, непубликувано в Сборника, точка 50).

52 Също така следва да се отхвърли доводът на жалбоподателите, според който задължението за „широко“ тълкуване на член 263, четвърта алинея ДФЕС произтичащо също от две международни конвенции, приети в рамките на Организацията на обединените нации, а именно Конвенцията за достъпа до информация, участието на обществеността в процеса на вземането на решения и достъпа до правосъдие по въпроси на околната среда, подписана в Орхус на 25 юни 1998 г., както и Конвенцията за биологично разнообразие, подписана в Рио де Жанейро на 5 юни 1992 г.

53 Първо, макар и жалбоподателите да заключават, че член 263, четвърта алинея ДФЕС трябва да бъде тълкуван в съответствие с тези две конвенции, те по никакъв начин не посочват как конкретно различните условия за допустимост по смисъла на член 263, четвърта алинея ДФЕС трябва да бъдат тълкувани с оглед на посочените международни норми, тъй като техните доводи са много общи и нямат отражение върху посочените условия за допустимост.

54 Второ, посочената от жалбоподателите съдебна практика в този смисъл (Решение на Съда от 14 юли 1998 г. по дело Bettati, C-341/95, Recueil, стр. I-4355, точка 20 и Решение от 1 април 2004 г. по дело Bellio Flli, C-286/02, Recueil, стр. I-3465, точка 33) се отнася до задължението на съда на Съюза, сезиран с въпрос относно валидността на текст от вторичното право на Съюза, да провери тази валидност също от гледна точка на международното право.

- 55 При всички случаи следва да се напомни, че Договорът е установил завършена система от способности за защита и процедури, чиято цел е да осигурят контрола за законосъобразност на актовете на институциите, поверявайки го на съда на Съюза (вж. в този смисъл Решение по дело *Unión de Pequeños Agricultores*/Съвет, точка 41 по-горе, точка 40). Разпоредбите на международните конвенции, на които е направено позоваване, не могат да се отклоняват от тези разпоредби на първичното право на Съюза (вж. в този смисъл Решение на Съда от 3 септември 2008 г. по дело *Kadi и Al Barakat International Foundation*/Съвет и Комисия, С-402/05 Р и С-415/05 Р, Сборник, стр. I-6351, точки 306—308 и Решение на Общия съд от 17 септември 2007 г. по дело *Microsoft*/Комисия, T-201/04, Сборник, стр. II-3601, точка 798).
- 56 От гореизложеното следва изводът, че понятието „подзаконов акт“ по смисъла на член 263, четвърта алинея ДФЕС трябва да се приема като обхващащо всеки акт с общо приложение, с изключение на законовите актове. Вследствие на това законов акт може да бъде предмет на жалба за отмяна от физическо или юридическо лице единствено ако той засяга това лице пряко и лично.

По квалификацията на обжалвания регламент

- 57 С оглед на направения извод относно даденото в точка 56 по-горе тълкуване на член 263, четвърта алинея ДФЕС следва да се определи дали в конкретния случай обжалваният регламент трябва да бъде квалифициран като законов или като подзаконов акт.
- 58 При това положение обжалваният регламент трябва да се квалифицира с оглед на категориите актове, предвидени в Договора за ФЕС.
- 59 Този регламент е приет на основание член 95 ЕО по реда на посочената в член 251 ЕО процедура на съвместно вземане на решение.

- 60 В това отношение от член 289, параграфи 1 и 3 ДФЕС следва, че правните актове, приети по реда на процедурата, определена в член 294 ДФЕС, наречена „обикновена законодателна процедура“, представляват законови актове.
- 61 Доколкото обаче процедурата, определена в член 294 ДФЕС, повтаря по същество определената в член 251 ЕО, следва да се приеме, че в рамките на предвидените в Договора за ФЕС категории правни актове обжалваният регламент трябва да се квалифицира като законен акт.
- 62 В това отношение жалбоподателите изтъкват, че не начинът, по който даден акт е приет, а приложението — индивидуално или общо — на мярката е това, което определя естеството му. От неговото приложение зависи дали даден регламент може да бъде квалифициран като подзаконен акт. Освен това прилагателното „подзаконен“ трябва да се тълкува според неговия общоприет смисъл, а именно като акт, чиято цел е да определи общоприложими норми.
- 63 Съгласно постоянната съдебна практика разграничителният критерий между регламент и решение трябва да се търси в това дали въпросният акт има общо приложение или не. Всъщност един акт има общо приложение, ако се прилага към обективно определени положения и ако поражда правни последици спрямо категории лица, предвидени общо и абстрактно (вж. Определение на Общия съд от 30 ноември 2009 г. по дело Veromar di Tudisco Alfio & Salvatore/Комисия, T-313/08, непубликувано в Сборника, точка 38 и цитираната съдебна практика).
- 64 Тази съдебна практика се е отнасяла по-специално до втората част на член 230, четвърта алинея ЕО, в която са посочени жалбите срещу актове, които засягат физическо или юридическо лице пряко и лично. Тази разпоредба е имала за цел според даденото ѝ в съдебната практика тълкуване да не се допусне положение, при което само със самия избор на регламента като форма институциите на Съюза изключват възможността частноправен субект да обжалва решение, което го засяга пряко и лично, като по този начин указва, че изборът на формата не може да промени характера на акта (вж. Определение по дело Veromar

di Tudisco Alfio & Salvatore/Комисия, точка 63 по-горе, точка 37 и цитираната съдебна практика).

- 65 В конкретния случай обаче не се оспорва общото приложение на обжалвания регламент, а твърдението, което го квалифицира като подзаконов акт. Ако критерият за разграничаване между акт с общо приложение и индивидуален акт трябва да се търси в евентуалното общо приложение на въпросния акт, неговото квалифициране като законов или подзаконов акт съгласно Договора за ФЕС почива на критерия за процедурата — законодателна или не — довела до неговото приемане.
- 66 С оглед на възприетото в точки 41—56 по-горе тълкуване на понятието „подзаконов акт“ по смисъла на член 263, четвърта алинея ДФЕС и на извода, че обжалваният регламент не е подзаконов акт по смисъла на този член, следва да се заключи, че настоящата жалба не може да се обяви за допустима въз основа на последната част от изречението на член 263, четвърта алинея ДФЕС. При тези условия не следва да се определя дали обжалваният регламент включва мерки за изпълнение.
- 67 При това положение следва да се провери дали жалбоподателите са пряко и лично засегнати от обжалвания регламент.

По прякото засягане на жалбоподателите

- 68 Във възраженията за недопустимост Парламентът и Съветът, подкрепяни от Кралство Нидерландия и от Комисията, не изтъкват липса на абсолютна процесуална предпоставка, изведена от липсата на пряко засягане, с изключение на само една, неразвита по-нататък забележка в този смисъл, съдържаща се в направеното от Парламента възражение за недопустимост.

- 69 Тъй като условията за допустимост на жалба спадат към абсолютните процесуални предпоставки (Определение на Съда от 7 октомври 1987 г. по дело D.M./Съвет и ИСК, 108/86, Recueil, стр. 3933, точка 10; вж. също Решение на Общия съд от 22 октомври 2008 г. по дело TV 2/Дания и др./Комисия, T-309/04, T-317/04, T-329/04 и T-336/04, Сборник, стр. II-2935, точка 62 и цитираната съдебна практика), Общият съд следва да проверява служебно дали посоченото в член 263, четвърта алинея ДФЕС условие за пряко засягане е изпълнено.
- 70 Жалбоподателите, Парламентът и Съветът, както и Комисията вземат отношение по този проблем в отговор на поставен от Общия съд въпрос на 8 февруари 2011 г. (вж. точка 23 по-горе).
- 71 Съгласно постоянната съдебна практика, за да е пряко засегнат частноправен субект, е необходимо, първо, обжалваният акт на Съюза да поражда пряко последици за правното положение на този частноправен субект, и второ, да не съществува никакво право на преценка в полза на адресатите на този акт, на които е възложено изпълнението му, тъй като това изпълнение е напълно автоматично и произтича единствено от правната уредба на Съюза, без да се прилагат други правила с опосредяващ характер (вж. Определение по дело *Lootus Teine Osaühing/Съвет*, точка 51 по-горе, точка 39 и цитираната съдебна практика).
- 72 От тази съдебна практика ясно произтича, че две кумулативни условия трябва да бъдат изпълнени, за да може даден акт да се счита за пряко засягащ дадено физическо или юридическо лице (Определение на Общия съд от 21 май 2010 г. по дело *ICO Services/Парламент и Съвет*, T-441/08, непубликувано в Сборника, точка 56).
- 73 В това отношение следва да се приеме, че правилата с опосредяващ характер, които съдебната практика, посочена в точка 71 по-горе, има предвид, съответстват на правилата, които трябва да бъдат приети на национално равнище или на равнището на Съюза.

- 74 В конкретния случай, на първо място, следва да се напомни, че член 3, параграф 1 от обжалвания регламент, който представлява неговата централна разпоредба, предвижда, че „[п]ускането на пазара на тюленови продукти се разрешава само ако тюленовите продукти са получени от лов, традиционно осъществяван от инуити или други коренни общности, и допринасят за тяхното препитание“.
- 75 Вследствие на това обжалваният регламент поражда преки последици единствено за правното положение на тези от жалбоподателите, които се занимават с пускане на пазара на Съюза на тюленови продукти. Всъщност този регламент по никакъв начин не забранява лова на тюлени, който е извън пазара на Съюза, нито използването или консумацията на тюленови продукти, които не са предмет на продажба. Ето защо следва да се отбележи, че макар и да не може да се изключи възможността предвидената в обжалвания регламент обща забрана за пускане на пазара да се отрази върху предхождащата или последващата това пускане на пазара дейност на лицата, това не променя факта, че подобно отражение не може да се счита за произтичащо пряко от този регламент (вж. в този смисъл Определение на Общия съд от 11 юли 2005 г. по дело *Vonino* и др./Парламент и Съвет, T-40/04, *Recueil*, стр. II-2685, точка 56). Освен това, що се отнася до евентуални икономически последици от тази забрана, следва да се напомни, че съгласно съдебната практика последните не засягат правното, а единствено фактическото положение на жалбоподателите (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 27 юни 2000 г. по дело *Salamander* и др./Парламент и Съвет, T-172/98, T-175/98-T-177/98, *Recueil*, стр. II-2487, точка 62).
- 76 На второ място, от член 3, параграф 4 от обжалвания регламент във връзка с член 5, параграф 3 от същия следва, че „мерките за прилагане [на член 3], предназначени да изменят несъществени елементи от настоящия регламент чрез допълването му, се приемат в съответствие с процедурата по регулиране с контрол“, предвидена в член 5а от Решение 1999/468/ЕО на Съвета от 28 юни 1999 година за установяване на условията и реда за упражняване на изпълнителните правомощия, предоставени на Комисията (ОВ L 184, стр. 23; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 2, стр. 159). Също така от съображение 17 от обжалвания регламент следва, че е удачно по-конкретно да се реши на Комисията да „определя условията за пускането на пазара на тюленови

продукти, получени от лов, традиционно провеждан от инуитските и други коренни общности, и които допринасят за тяхното препитание“.

77 Следва да се отбележи, че макар и да е възможно да се приеме, че въз основа на тази разпоредба от обжалвания регламент е забранено пускането на пазара на тюленови продукти, за които е доказано, че не са получени от лов, традиционно практикуван от инуитските и други коренни общности за целите на тяхното препитание, не са определени условията за пускане на пазара на продукти, които могат да изпълнят тези условия.

78 Всъщност обжалваният регламент не уточнява по-конкретно какво трябва да се разбира под „други коренни общности“, споменати в член 3, параграф 1 от него, и не дава никакво обяснение относно видовете традиционно практикуван лов с цел препитание, нито как ще се доказва инуитският произход или произходът на другите коренни общности. Така, що се отнася до продуктите, за които може да се направи изключение, националните власти не са в състояние да приложат обжалвания регламент, ако няма предвидени в регламент за прилагане мерки, които трябва по-конкретно да определят условията, при които е разрешено пускането на пазара на тези продукти (съображение 17 от обжалвания регламент). Следователно подобна разпоредба не представлява пълна правна уредба, която е достатъчна сама по себе си, не изисква разпоредба за прилагане и по тази причина може да засяга пряко частноправните субекти (вж. в този смисъл Решение на Съда от 23 април 1986 г. по дело *Les Verts*/Парламент, 294/83, *Resceil*, стр. 1339, точка 31). Положението на жалбоподателите, което попада в обхвата на разглежданото изключение, може да бъде преценено единствено въз основа на мерки относно прилагането на обжалвания регламент.

79 При това положение следва да се приеме, че обжалваният регламент засяга единствено правното положение на жалбоподателите, които се занимават с пускане на пазара на Съюза на тюленови продукти и които са засегнати от общата забрана за пускане на пазара на тези продукти. Обратно, това не се отнася за жалбоподателите, които не се занимават с пускане на пазара на тези продукти

и/или тези, за които се прилага предвиденото в обжалвания регламент изключение, тъй като по принцип пускането на пазара на Съюза на тюленови продукти, получени от лов, традиционно практикуван от инуитските и други коренни общности за целите на тяхното препитание, продължава да е разрешено.

- 80 Първо, по-специално първата категория жалбоподатели, тоест ловците и траперите на тюлени от инуитски произход, както и втората категория жалбоподатели, обединяваща организациите, представляващи техните интереси, не могат да бъдат разглеждани като занимаващи се с пускане на пазара на тюленови продукти.
- 81 В тези две категории жалбоподатели попадат г-н Jaurootie Moesesie, г-н Allen Kooneeliusie, г-н Toomasie Newkingnak, г-н David Kuptana и г-н Johannes Egede, както и Inuit Tapiriit Kanatami, канадска национална организация, представляваща и насърчаваща интересите на инуитите, ICC, национална организация на Гренландия, представляваща и насърчаваща интересите на това население, Pangnirtung Hunters' and Trapper's Association, организация, която има за цел да насърчава и защитава интересите на инуитите, живеещи в областта Pangnirtung, които се занимават с лов и избиване на дивеча, Nattivak Hunters and Trappers Association, организация за насърчаване и защита на интересите на инуитите, живеещи в областта Broughton Island, които извършват такъв вид дейности, и KNAPK, представляваща ловците и рибарите от инуитски или неинуитски произход в Гренландия.
- 82 Второ, г-жа Karliin Aariak се занимава с обработване на тюленови продукти, а именно създаването и продажбата на дрехи, изработени от тюленова кожа. При все това от жалбата, както и от становищата на жалбоподателите по възраженията за недопустимост, следва, че тя също принадлежи към инуитската общност. Тъй като г-жа Aariak изобщо не твърди, че се занимава с пускане на пазара на продукти, различни от тези, за които се отнася разглежданото изключение, тя не би могла да се разглежда като пряко засегната от обжалвания регламент.

- 83 Трето, г-н Efstathios Andreas Agathos е лекар, извършващ клинични изпитвания с оглед на използването на сърдечните клапи на тюлен за медицински цели, поради което той не се занимава с пускане на пазара на тюленови продукти.
- 84 Четвърто, същото важи за Fur Institute of Canada, който е национален орган с нестопанска цел, оглавяващ кожухарската промишленост в Канада, включително правителствените регулаторни агенции. Неговата дейност се изразява в координиране, научни изследвания, както и връзки с медиите, широката общественост и правителствата по всички икономически, социални, културни и свързани с околната среда аспекти на търговията с кожа. От това следва, че този институт не е пряко засегнат от забраната за пускане на пазара на тюленови продукти.
- 85 За сметка на това, от преписката следва, че Ta Ma Su Seal Products, NuTan Furs и GC Rieber Skinn, както и обединяващата ги организация Canadian Seal Marketing Group, наистина извършват дейност по обработване и/или продажба на тюленови продукти, предоставени от ловци и трапери с инуитски и неинуитски произход. Ето защо следва да се счита, че тяхното правно положение е засегнато от предвидената в обжалвания регламент обща забрана за пускане на пазара на тюленови продукти.
- 86 От това следва, че с изключение на Ta Ma Su Seal Products, NuTan Furs, GC Rieber Skinn и на Canadian Seal Marketing Group, жалбоподателите не са пряко засегнати от обжалвания регламент.
- 87 Тъй като условията за пряко и лично засягане са кумулативни, следва да се провери дали Ta Ma Su Seal Products, NuTan Furs, GC Rieber Skinn и Canadian Seal Marketing Group са лично засегнати от този регламент.

По личното засягане на Ta Ma Su Seal Products, NuTan Furs, GC Rieber Skinn и на Canadian Seal Marketing Group

- 88 Както беше напомнено в точка 41 по-горе, за да може даден обжалван акт да засяга лично физическо или юридическо лице, различно от адресата на решение, този акт трябва да засяга това лице поради някои присъщи за него качества или поради фактическо положение, което го отграничава от всички останали лица и така го индивидуализира по същия начин като адресата на решение.
- 89 Както отбелязват с пълно право Парламентът и Съветът, подкрепяни от Кралство Нидерландия и от Комисията, обжалваният регламент се прилага към обективно определени положения и съдържа правни последици спрямо категории лица, предвидени общо и абстрактно. По-специално общата забрана за пускане на пазара на тюленови продукти, с изключение на тези, получени от лов, традиционно практикуван от инуитските и други коренни общности за целите на тяхното препитание, е формулирана по общ начин и може да се приложи спрямо всеки икономически оператор, който попада в приложното поле на обжалвания регламент.
- 90 Както беше напомнено в точка 85 по-горе, Ta Ma Su Seal Products, NuTan Furs и GC Rieber Skinn, както и обединяващата ги организация Canadian Seal Marketing Group, се занимават с пускане на пазара на тюленови продукти, предоставени от ловци и трапери с инуитски и неинуитски произход. В това си качество те са засегнати от обжалвания регламент в същата степен като всеки друг икономически оператор, който пуска на пазара тюленови продукти.
- 91 В това отношение жалбоподателите поддържат, че организациите, представляващи както инуитски, така и неинуитски дружества, които извършват дейност по веригата на производството на тюленови продукти, както и дружествата, занимаващи се с обработването на тюленови продукти, са лично засегнати поне що се отнася до техните инуитски членове или продуктите с инуитски произход.

- 92 Този довод не може да бъде приет. Всъщност, дори и да се предположи, че засегнатите жалбоподатели попадат, освен в приложното поле на общата забрана, в обхвата на изключението относно продуктите с инуитски произход, това не би било достатъчно, за да бъдат индивидуализирани по същия начин като адресата на решението. Впрочем жалбоподателите изобщо не обясняват по какъв начин обжалваният регламент засяга тези организации и тези дружества поради някои присъщи за тях качества или поради фактическо положение, което ги отграничава от всички останали лица.
- 93 От гореизложеното следва, че Ta Ma Su Seal Products, NuTan Furs и GC Rieber Skinn, както и Canadian Seal Marketing Group не са лично засегнати от обжалвания регламент.
- 94 С оглед на гореизложеното настоящата жалба за отмяна следва да се обяви за недопустима, без да е необходимо произнасяне по искането на Съвета за изключване от преписката на приложение А 7 към жалбата и на посочения в последната цитат от откъс от този документ.

По съдебните разноски

- 95 Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като жалбоподателите са загубили делото, те следва да бъдат осъдени да заплатят освен направените от тях съдебни разноски и тези на Парламента и на Съвета в съответствие с техните искания.
- 96 Освен това съгласно член 87, параграф 4 от същия правилник Кралство Нидерландия и Комисията понасят направените от тях съдебни разноски.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (седми разширен състав)

определи:

- 1) **Отхвърля жалбата като недопустима.**

- 2) **Осъжда Inuit Tapiriit Kanatami, Nattivak Hunters and Trappers Association, Pangnirtung Hunters' and Trappers' Association, г-н Jaypootie Moesesie, г-н Allen Kooneeliusie, г-н Toomasie Newkingnak, г-н David Kuptana, г-жа Karliin Aariak, г-н Efstathios Andreas Agathos, Canadian Seal Marketing Group, Ta Ma Su Seal Products, Fur Institute of Canada, NuTan Furs, Inc., GC Rieber Skinn AS, Inuit Circumpolar Conference Greenland (ICC), г-н Johannes Egede и Kalaallit Nunaanni Aalisartut Piniartullu Kattuffiat (КНАРК) да понесат направените от тях съдебни разноски, както и тези на Европейския парламент и на Съвета на Европейския съюз.**

- 3) **Кралство Нидерландия и Европейската комисия понесат направените от тях съдебни разноски.**

Съставено в Люксембург на 6 септември 2011 година.

Секретар
E. Coulon

Председател
A. Dittrich